

Minu keel

Eesti keel on imeilus. Kõlab nii hästi. Eriti hea on seda kuulata kajamas laulukaare all. Loodan, et ka minu lapselapsed räägivad eesti keelt ja saavad selle suurepärase kogemuse laulukaare all.

Praegu on minu jaoks suur probleem aga meie generatsioon. Absoluutselt iga noor räägib igapäevaselt mitmeid keeli segamini. Noortel on isegi lihtsam ennast juba inglise keeles väljendada ja tänu sellele unustatakse mitmeid eestikeelseid sõnu.

Kõige rohkem tekitab mulle muret see, et väikesed lapsed kasvavad üles, teadmata, mida eesti keel tegelikult tähendab. Mu ema, kes on lasteaiakasvataja, rääkis mulle ühe loo, kuidas ta töö juures aru sai, et asi on tõsine. Nimelt ühel hommikul õppisid lapsed loomi piltide järgi. Ema näitas lastele pilti rebasest. Üks laps vaatas peale ja ütles: „Fox.“ See väike laps teab väga hästi, mis loom see on. Ta teab, kus ta elab ja millest toitub. Kuna laps on kasvanud üles, matkides vanemaid inimesi, on omandanud keele nende eeskuju järgides. Laps enam ise vahet ei tee, kust kahe keele piir läheb. Ta on segaduses, sest lasteaias selliseid võõrapäraseid sõnu ei kasutata, aga kodus küll ja lausa igapäevaselt. See vaene laps ei ole ise mitte milleski süüdi, aga ta ei teagi, mida eesti keel tegelikult tähendab, sest ta lihtsalt on liiga noor, et teha kahel keelel vahet. Ma olen kindel, et see laps ei ole ainuke, ega viimane, kellel selline olukord on, aga ma tõesti loodan, et generatsioon, kus mina kasvan, teeb vahet ja on vähemalt nii hooliv eesti keele suhtes, et lapse juuresolekul räägitakse puhtas eesti keeles vähemalt nii kaua, kuni laps vabalt räägib.

Telefonidki teevad keeleõpetaja töö suurepäraselt ära. Lapsed õpivad kiiresti ja kui nad saavad kätte vilkuva ekraani, kust saab vaadata multikaid, mis tihtipeale ei ole eesti keeles, siis jääb nendele võõras keel väga kiiresti külge. Olen seda ka ise kogunud. Sain endale kunagi Soomest DVD-plaadid, väga pikka aega laulsiingi ma ainult soomekeelseid laule.

Kui ma väiksem olin, siis ma veetsin palju aega vanaema juures ja ühel hommikul istusime koos maja taga kiikedel ning vanaema küsis mu käest, et kui tähtis eesti keel minu jaoks on. Isegi mõtlemata ma ütlesin, et väga tähtis, sest see on mu esimene keel. Ma teen kõik, mis on minu võimuses, et minu lapsed saaksid sellele küsimusele samamoodi vastata. Kuna ma nägin, kui rõõmsaks see mu vanaema tegi, tean ma, et seda lauset meeldiks kuulda vähemalt enamusele mu generatsioonile.

Sille Kolga, 10. kl

Läänemaa Ühisgümnaasium
õp Tiina Brock